

ת"פ 32920/02/23 - מדינת ישראל ע"י נגד איהאב תאיה (עציר) ע"י

בית משפט השלום בכפר סבא
ת"פ 32920-02-23 מדינת ישראל נ' תאיה(עציר)

בפני בעניין:	כבוד השופט שרון דניאלי המאשימה נגד הנאשם
מדינת ישראל ע"י ב"כ עוה"ד זיוה לדרמן	
איהאב תאיה (עציר) ע"י ב"כ עוה"ד אמל יחיא ועו"ד עלא תילאווי	

גזר דין

1. הנאשם, איהאב תאיה (להלן - הנאשם), הורשע ביום 18.6.23 על פי הודאתו, ובמסגרת הסדר טיעון, בכתב אישום מתוקן הכולל שני אישומים בהם יוחסו לו עבירות של פציעה כשעברייני מזוין, לפי סעיף 335(א)(1) לחוק העונשין, התשל"ז - 1977 (להלן - חוק העונשין) ותקיפה הגורמת חבלה של ממש לפי סעיף 380 לחוק העונשין (באישום הראשון), ועבירות של איזמים לפי סעיף 192 לחוק העונשין והפרת הוראה חוקית לפי סעיף 287(א) לחוק העונשין (באישום השני).
2. על פי עובדות האישום הראשון בהן הודה הנאשם, בתאריך 9.2.23 בשעה 19:00 או בסמוך לכך, ביישוב קלנסווה, דודו של הנאשם מר סלימאן תאיה (להלן - סלימאן), ירד מביתו לאחר שהנאשם החל לצעוק ולקלל ברחוב. כשהנאשם הבחין בו, הוא החל לקלל אותו, ולאחר שסלימאן ביקש ממנו להירגע, הוא המשיך בקללותיו וגם אמר לו כי "יראה להם". בהמשך לכך, סלימאן הסתובב והנאשם תפס אותו בגרון, נתן לו מכת אגרוף וגרם לו לשריטות בפנים. מיד לאחר כן הגיע למקום בן דודו של הנאשם, מר עבד אל חאפז תאיה (להלן - עבד), וזאת במטרה להרחיק את הנאשם. או אז, הנאשם נטל מהרצפה דבר מה שטיבו אינו ידוע, הכה באמצעותו את עבד בפניו, וגרם לו לשריטה בזווית השפה ובלחי ימין, וכן להמטומה בזרוע יד ימין.
- באישום השני הודה הנאשם כי בתאריך 11.2.23 בשעה 8:00 או בסמוך לכך, בעת שהיה אמור להימצא במעצר בית מלא ובהרחקה מהמתלוננים (סלימאן ועבד) הוא הגיע לביתו של עבד, נכנס פנימה וצעק לעברו "תרד אלי, אתה קורא למשטרה אתה אתה תראה מה אני יעשה לך, תרד אלי".
3. הדיון נקבע לשמיעת טיעונים לעונש ליום 3.7.23, ובפתח דיון זה ביקש ב"כ המאשימה, עו"ד ליאור בר עמי, להגיש הצהרת נפגע עבירה, המצוי מחוץ לגבולות המדינה והצהרתו הוכתבה מפיו בשיחה טלפונית. ב"כ הנאשם, עו"ד עלא תלאווי, התנגד לבקשה מטעמים שפורטו לפרוטוקול. דחיתי את בקשת המאשימה להגיש את תצהיר נפגע העבירה כפי שביקשה להגישו, והדיון נדחה ליום 11.7.23.
4. בדיון שהתקיים ביום 11.7.23 הגיש ב"כ המאשימה תצהיר נפגע עבירה מטעם המתלונן עבד (טל/1), שגם העיד לפניי והשיב לשאלות ב"כ הנאשם. בנוסף, ב"כ המאשימה הגיש כראיות לעונש את הרישום הפלילי של הנאשם (טל/2), תמונות (טל/3), וגזר דין שניתן בהליך פלילי קודם בעניינו של הנאשם (ת"פ (שלום - נתניה)

מטעם הנאשם הוגש מסמך רפואי - תעודת חדר מיון מיום 21.2.23 וכן חוות דעת פסיכיאטרית מיום 23.2.23 (נ/1). כמו כן, אחיו של הנאשם, אף הוא עונה לשם עבד אל חפז תאיה, העיד עדות אופי לטובת אחיו, תיאר את נסיבותיו האישיות ואת כוונת המשפחה לסייע לו לאחר שחרורו מהכלא.

טיעוני הצדדים לעונש

5. ב"כ המאשימה טען כי האישום הראשון בו הורשע הנאשם מגלם אירוע אלימות חמור ומכוער, בו הנאשם נקט באלימות כלפי קרובי משפחתו ללא כל התגרות מקדימה, וכן הוסיף שהאירוע כלל שימוש בחפץ שגרם לפציעה, וכמוהו ככלי נשק. ב"כ המאשימה הפנה לערכים שנפגעו בשל מעשיו של הנאשם, ובהם שלמות גופו של הפרט, שלווה נפשו וביטחונו האישי של הפרט במרחב הציבורי. ביחס לאישום השני, ב"כ המאשימה ציין כי מדובר בהוראה חוקית שהנאשם הפר יממה בלבד לאחר שחרורו ממעצר, והאירוע כולל גם עבירת איומים. במעשיו אלה, פגע הנאשם גם בערכים המוגנים כיבוד כללי השלטון והסדר הציבורי.

ב"כ המאשימה הפנה להצהרת נפגע העבירה ולתמונות שמתארות את הנזקים שנגרמו לו כתוצאה מהאלימות כלפיו, ושלדבריו עדיין משפיעים על איכות חייו ועל המרקם המשפחתי, נוכח הקרבה בין הצדדים. ב"כ המאשימה טען כי בנסיבות העניין, ובהתחשב בפוטנציאל הנזק שעלול היה להיגרם למתלוננים בעקבות האירועים, מתחם העונש ההולם בגין מעשיו של הנאשם נע בין 18-36 חודשי מאסר בפועל, והפנה לפסיקה התומכת בטענתו, לשיטתו (עפ"ג (מחוזי - מרכז) 45636-06-13 **מדינת ישראל נ' עמרם טל** (פורסם בנבו, 30.6.13); ת"פ (שלום - ירושלים) 1368-10-21 **מדינת ישראל נ' דודי ביטון** (פורסם בנבו, 19.6.22); ת"פ (שלום - נתניה) 43612-11-20 **מדינת ישראל נ' סעיד פריג** (פורסם בנבו, 5.4.22)).

ב"כ המאשימה הפנה לנסיבות שאינן קשורות לעבירה, ועל פיהן הנאשם, יליד 2000, בעל עבר פלילי בעבירה של החזקת סכין משנת 2022, בגינה נגזר עליו עונש של מאסר על תנאי בן 3 חודשים. לשיטתו של ב"כ המאשימה, קיימת חומרה בכך שהנאשם ביצע את העבירות כאשר מעל ראשו מרחף מאסר על תנאי, גם אם הוא לא ניתן להפעלה בשל סוג העבירה.

לאחר כל זאת, ביקש ב"כ המאשימה להטיל על הנאשם עונש של 22 חודשי מאסר בפועל בצירוף ענישה נלווית של מאסר על תנאי, פיצוי משמעותי למתלוננים, קנס והתחייבות.

6. ב"כ הנאשם פתח את טיעונו בכך שהמאשימה העלתה טענות שאינן עולות בקנה אחד עם עובדות כתב האישום ועם הראיות בתיק, והכל במטרה להחמיר בענישה. כן טען שסיווג העבירה תחת סעיף 335 לחוק העונשין נעשה על מנת לאפשר לתביעה לעתור לכפל עונש, הגם שניתן היה לקבוע כי האירוע חוסה תחת סעיף 334 לחוק העונשין, המקל יותר. ב"כ הנאשם טען שהמתחם לו עתרה המאשימה לא משקף את הנסיבות בענייננו ולא תואם אף את פסקי הדין שהוצגו גם על ידי המאשימה, כשהאחד נוגע לנאשם שהורשע בשני אירועי תקיפה באמצעות בקבוק וגרם לפציעה משמעותית יותר, והשני נוגע לנאשם שפצע באמצעות סכין. בשני המקרים, כך העיר, נקבע מתחם עונש שנע בין 9 או 10 חודשים עד 24 חודשי מאסר, ובאחד מהם אף בית המשפט המחוזי התערב בחומרת העונש.

ב"כ הנאשם טען כי מדובר באירוע לא מתוכנן שאירע בחצר של בית, ולא ברחוב, והתרחש סמוך למועד שחרורו של הנאשם מבית חולים פסיכיאטרי, כשברקע לכך דעיכה של השפעת סם שנטל הנאשם. ב"כ הנאשם ציין שגם הנאשם

הותקף באירוע (לא על ידי המתלוננים), וכן הוסיף שמספר שעות לאחר מעצרו המשטרה ביקשה לשחרר אותו, אך בהיעדר ערב שחרורו נעשה רק ביום למחרת, ואז הנאשם שוחרר לאותו מתחם שבו מתגוררים בני המשפחה, וללא כל פיקוח. כל זאת, טען ב"כ הנאשם, מלמד על החומרה הנמוכה יחסית שייחסה המאשימה לאירוע בזמן אמת.

ב"כ הנאשם טען שהאירוע הראשון טופל על ידי המשטרה ללא כל ידיעה על עברו הפסיכיאטרי של הנאשם, ושם הדבר היה ידוע למי מגורמיה, הנאשם היה נשלח להערכה ואז ניתן היה לבחון את אחריותו הפלילית למעשים. הסנגור התייחס לתמונות, וציין כי בניגוד לאמור בכתב האישום המתוקן, לסולימאן נגרמו שתי שריטות בלבד, ולא "שריטות" ברבים, ואילו לעבד, שהוא אדם חסון ומתפקד, השריטות לא הותירו צלקות, כפי שניתן היה להתרשם ממצבו בבית המשפט, ובכך גם יש ללמד כי האמור בתצהירו אינו אמת.

ב"כ הנאשם טען כי האירוע נמצא ברף הנמוך של מתחם עונש שנע בין מאסר על תנאי ועד 12 חודשי מאסר, וגם גישה מחמירה של בית המשפט תביא להטלת מאסר לריצוי בדרך של עבודות שירות. ב"כ הנאשם עתר להתחשב במצבו הנפשי של הנאשם, באופן שיאפשר למשפחתו לטפל בו. הסנגור הפנה לפסיקה במקרים דומים, ואף חמורים יותר, בהם נקבעו מתחמי עונש מקלים, שנעים בין מאסר על דרך של עבודות שירות ועד שנת מאסר לכל היותר (ת"פ (מחוזי - ירושלים) 32343-03-22 **מדינת ישראל נ' נעמאן פרג** (פורסם בנבו, 8.5.23); ת"פ (מחוזי - באר שבע) 67865-12-18 **מדינת ישראל נ' אברהם ביטון** (פורסם בנבו, 25.6.20); ת"פ (מחוזי - באר שבע) 63480-03-22 **מדינת ישראל נ' סלמאן אבו עליין** (פורסם בנבו, 7.6.18); ת"פ (שלום - קריות) 63480-03-22 **מדינת ישראל נ' אנדריי מרטיניוק** (פורסם בנבו, 27.2.23); ת"פ (שלום - רמלה) 58759-04-21 **מדינת ישראל נ' ראשד אל צאנע** (פורסם בנבו, 3.1.23); ת"פ (שלום - כפר סבא) 15558-12-13 **מדינת ישראל נ' יוסף יאסין** (פורסם בנבו, 29.3.15); ת"פ (שלום - כפר סבא) 67559-10-13 **מדינת ישראל נ' קומימי** (פורסם בנבו, 4.12.14);

ב"כ הנאשם הוסיף כי הנאשם הוא אדם צעיר, בעל עבר פלילי קל, שהודה וחסך בזמן שיפוטי, וצריך את סיוע הגורמים השונים על מנת לשקם את חייו, שלא בתוך כתלי בית כלא, וביקש להסתפק בעונש מאסר שיחפוף לתקופת המעצר שירצה עד מתן גזר הדין.

הנאשם בדבר האחרונים לפרוטוקול ביקש לעבוד על עצמו ולתקן את המצב.

דין והכרעה

7. במסגרת הדיון בשאלת העונש ההולם בעניינו של הנאשם על בית המשפט לקבוע תחילה את מתחם העונש ההולם בהתאם לעקרון ההלימה, תוך התחשבות בערכים החברתיים שנפגעו, במידת הפגיעה בהם, במדיניות הענישה הנוהגת ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירות בהן הורשע (סעיף 40ט לחוק העונשין).

בשלב שני, על בית המשפט לגזור את העונש המתאים לנאשם בתוך מתחם העונש ההולם, בהתחשב בנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירות (סעיף 40יא לחוק העונשין).

8. הצדדים אמנם לא התייחסו לכך מפורשות בטיעוניהם, אך לנוכח סמיכות המקרים וזהות המעורבים בשני האישומים, עומד המקרה במבחן "הקשר ההדוק" שנקבע בפסיקת בית המשפט העליון (ע"פ 4910/13 **ג'אבר נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 29.10.14); ע"פ 1261/15 **מדינת ישראל נ' יוסף דלאל** (פורסם בנבו, 3.9.15)). על כן ראוי לקבוע מתחם עונש אחד בגין האירועים המתוארים בשני האירועים, תוך בחינה כוללת של כלל הנסיבות.

9. בעבירת פציעה כשעברין מזוין ועבירת תקיפה הגורמת חבלה של ממש, שבוצעו כלפי שני מתלוננים, הנאשם פגע במספר ערכים חברתיים מוגנים, ובהם זכויות המתלוננים לשלמות גופם, לבריאותם ולביטחונם האישי.

העבירה של פציעה כשהעברין נושא חם או קר, עבירה לפי סעיף 334 לחוק העונשין בנסיבות של סעיף 335 לחוק זה, הינה עבירה שהעונש המרבי בגינה הוא 6 שנות מאסר. כפי שציין בית המשפט העליון בע"פ 5953/22 **מדינת ישראל נ' גאזי עדוי** (פורסם בנבו, 2.2.23), עונשי מאסר מרביים אינם באים רק לקבוע את גבולה העליון של סמכות הענישה שבידי בית המשפט, אלא הם מבטאים גם רמת ענישה ראויה במקרים החמורים ביותר, ומהם יש לגזור את מתחם הענישה הראוי במקרים חמורים פחות.

כך גם ציין בית המשפט העליון כי בעבירות אלימות, וודאי עבירות אלימות חמורות, ייטו בתי המשפט להטיל על נאשמים עונש מאחורי סורג ובריא (לעניין זה ר' ע"פ 3863/09 **מדינת ישראל נ' נאסר חסן** (פורסם בנבו, 10.11.09)).

10. במקרה שלפניי הנאשם הגיע לביתו של בן משפחתו, צעק וקילל אותו, ואז תקף אותו במכת אגרוף וגרם לו חבלות בדמות שריטות בפנים. הנאשם המשיך בהתנהגותו האלימה ופצע בן משפחה נוסף, וזאת לאחר שנטל חפץ מהרצפה והיכה באמצעותו את המתלונן. אמנם, ובכך אני מקבל דברי ב"כ הנאשם באשר לנסיבות הפציעה, מדובר באירוע שהתרחש בצורה לא מתוכננת, במובן זה שהנאשם לא הצטייד מראש בכלי נשק, קר או חם, שבאמצעותו הוא תקף ופצע את המתלוננים. בנוסף, גם לא מדובר בשימוש בסכין, שמהווה פעמים רבות בעבירה מסוג זה נסיבה לחומרה (לעניין זה ר' ע"פ 7287/13 **סידאוי נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 23.9.14); ע"פ 7712/12 **פלוני נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 23.5.13); ע"פ 6910/10 **הדרה נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 9.5.10)).

עם זאת, עדיין מדובר באירוע לא פשוט, שהתרחש ללא כל התגרות מצד המתלוננים, וכלל תקיפה ופציעה של שניים מבני משפחתו של הנאשם, והותיר בהם חבלות שונות. חומרת האירוע נלמדת גם מחוסר היכולת לרסן את הנאשם, שלא שעה לנסיבותיהם של השניים להרגיעו (על ידי המתלונן סלימאן) ולהרחיקו מהמקום (על ידי המתלונן עבד).

בהקשר זה, עיינתי בתמונות (טל/3) שמתעדות את החבלות (מיום האירוע, 9.2.23, ומספר ימים לאחריו, ביום 12.2.23). החבלות ניכרות בעיקר בפניהם של המתלוננים, ובדמות של שריטות, שביום האירוע נראות מדממות, וביחס למתלונן עבד מתווספת לשריטות המטומה גדולה באזור זרוע ימין. התמונות מדברות בעד עצמן ומתארות חבלות לא קלות, אך גם לא מן החמורות.

ביחס להצהרתו של עבד שהוגשה מכוח סעיף 18 לחוק זכויות נפגעי עבירה, זה תיאר כי התקיפות התרחשו לעיני שכנים שהיו במקום, וכי הפציעה שלו נעשתה באמצעות עצם חד שגרם לו לדמם. עוד הצהיר כי הוא לא הרביץ לנאשם ולאחר האירוע הוא נדרש לקבל טיפול רפואי, ועד היום הוא נאלץ לטפל בחבלות שנתרו על פניו באמצעות משחות. כמו כן, ציין כי מאז האירוע נוצרה אי נוחות ביחסים בתוך המשפחה, והאירוע הותיר אצלו טראומה. בעדותו של עבד, במענה לשאלות ב"כ הנאשם, הוא ציין שאין ברשותו מסמכים רפואיים שתומכים בהיקף הפציעה ובטיפול שנדרש לו, תוך שעמד על כך שהוא קנה תכשירים בבית המרקחת על מנת לטפל בצלקות שנתרו על פניו. אעיר, כי לא התרשמתי במישרין כי על פניו של המתלונן עבד נותרו צלקות, אך בהחלט התרשמתי כי האירוע גרם לו סבל רב.

11. אשר לאירוע האיומים והפרת ההוראה החוקית, מדובר בעבירות שחותרות תחת הערכים של שמירה על שלווה הנפש והבטחון האישי של הפרט, וכן בערכים של שמירה על הסדר הציבורי ועל הצורך בכיבוד כללי שלטון וחוק.

מנעד הענישה בעבירת האיומים רחב ביותר, גם לנוכח שכיחותה למרבה הצער של העבירה, וגם לנוכח העובדה כי

עבירה זו עלולה להתבצע בנסיבות שונות בתכלית בין מקרה למקרה. בקביעת מתחם הענישה בעבירת איומים על בית המשפט להתחשב במכלול שיקולים ובהם תוכן האיומים, זהות הנמען לאיומים, מערכת היחסים בין המאיים למאויים, מידת הקונקרטיזציה של האיומים, דרך אמירתם או ביטויים, כמותם ותדירותם, מידת החשש מפני האיום, שימוש בחפץ, קיומה של עבירה נלווית ומהותה ועוד.

במקרה שלפניי מדובר בעבירת איומים שהושמעו כלפי עבד, שהותקף על ידי הנאשם מספר ימים קודם לכן, והאיומים הושמעו תוך הפרת הוראה חוקית ויממה לאחר שחרורו של הנאשם ממעצר. אף שהתוכן המילולי של האיומים עצמו אינו מהחמורים, העבירה בוצעה כאמור תוך הפרת תנאי השחרור של הנאשם, בחצר ביתו של עבד. יש לציין כי עבד אל חפז תאיה, אחיו של הנאשם (ולא המתלונן כאמור), העיד לפניי שאכן הנאשם איים כאשר הוא שהה במעצר בית, עם זאת, לדבריו הנאשם יצא רק לחצר הבית, שנמצא מתחת לביתו של הדוד, ולא יצא ממש מגבולות הבית: **"הבית של דוד שלי צמוד לבית שלנו ואם הוא יושב במרפסת שלנו הוא מול הבית של דוד שלי, הבתים שלנו צמודים אחד לשני"** (ע' 13, ש' 21-23).

לאחר כל זאת, מצאתי כי הפגיעה של הנאשם במעשיו בערכים המוגנים על ידי העבירות בהן הורשע מצויה ברף הבינוני-נמוך.

12. בקביעת מתחם הענישה על בית המשפט להתחשב גם בענישה הנוהגת, שהיא מגוונת ביותר, המלמדת כי במקרים חמורים מעניינו של הנאשם נקבעו מתחמי ענישה נמוכים יותר מעתירת המאשימה, הגם שברוב המקרים הוטלו עונשי מאסר בפועל ממש.

א. ברע"פ 489/21 **ישראל ביטאו נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 26.1.21), נדחתה בקשת רשות ערעור שהגיש נאשם שהורשע על יסוד הודאתו בעבירה של פגיעה בנסיבות מחמירות, בכך שדקר את המתלונן בסכין פעמיים בבטנו במהלך ויכוח. בית משפט השלום קבע מתחם ענישה שנע בין 8 ל-20 חודשי מאסר בפועל, ובהתחשב בעברו הפלילי של הנאשם אל מול הליך חיובי שיקומי שעבר, חרג לקולא מהמתחם והשית עליו 6 חודשי מאסר לריצוי בעבודות שירות. ערעור שהגישה המדינה התקבל, והעונש הוחמר והועמד על 10 חודשי מאסר בפועל.

ב. בעפ"ג (מחוזי - באר שבע) 59488-12-19 **ענאן אל סייד נ' מדינת ישראל** (לא פורסם, 29.1.20) בית המשפט המחוזי אישר מתחם עונש שנע בין 10 חודשי מאסר בפועל ועד לעונש של 24 חודשי מאסר בפועל בגין עבירות איומים, החזקת סכין ופגיעה בנסיבות מחמירות. באותו אירוע, הנאשם הגיע לחנות של המתלונן, נעמד מעליו כשידו נמצאת בכיס מכנסיו, ולאחר שיח בין השניים, איים עליו כי ידקור אותו. בהמשך, לאחר שהמתלונן סטר לנאשם ודחף אותו, הנאשם שלף סכין מכיס מכנסיו, כך ידיו סביב גבו של המתלונן, פתח את הסכין ופצע את המתלונן בכך שדקר אותו באזור המפשעה ובידו. בית משפט השלום גזר על הנאשם עונש של 11 חודשי מאסר בפועל בצירוף ענישה נלווית, תוך התחשבות בהיעדר עבר פלילי, בהודאתו של הנאשם ובקיומו של הסכם "סולחה" בין הצדדים;

ג. בעפ"ג (מחוזי - מרכז) 1610-07-21 **הבטמו טגבה נ' מדינת ישראל** (לא פורסם, 19.12.21), נדון מקרה בו הורשע נאשם על פי הודאתו בעבירת של פגיעה כשהעבריין מזוין, בכך שאגב ויכוח עם המתלונן דקר אותו בזרועו באמצעות חפץ שטיבו לא ידוע, וגרם לו לחתך קל באורך 3 מ"מ. בית משפט השלום קבע מתחם עונש שנע בין מספר חודשי מאסר ועד 18 חודשים. בהתחשב בעבר פלילי בעבירות אלימות ותסקיר שלילי, הנאשם נדון למאסר בפועל למשך 12 חודשים. הערעור שהגיש על חומרת העונש נדחה;

ד. בת"פ (שלום - תל אביב) 39951-06-21 **מדינת ישראל נ' TUAMEZGI BERHE** (פורסם בנבו, 8.6.23), הורשע הנאשם בעבירה לפי סעיף 335(א)(1) לחוק העונשין, לאחר שנקבע כי היכה פעמיים בראשו של המתלונן באמצעות מנעול ברזל, ובהמשך הכניס את פניו של המתלונן לשלולית מים לאחר שזה נפל על הקרקע. למתלונן נגרם חתך בקרקפת באורך 4 ס"מ. בית המשפט קבע מתחם עונש שנע בין 8-18 חודשי מאסר בפועל, והטיל על הנאשם 9 חודשי מאסר בפועל לריצוי בעבודות שירות וענישה נלווית;

ה. בת"פ (שלום - קריות) 29269-12-22 **מדינת ישראל נ' מסיה אברמוב** (פורסם בנבו, 30.5.23), הנאשם הורשע על פי הודאתו בעבירות של איומים, פציעה כשעברין מזויין והחזקת סכין שלא כדין. שם, הנאשם הגיע לבית העסק של המתלונן כשבחזקתו סכין וחפץ הנחזה לאקדח, ולאחר מרדף אחר המתלונן, הנאשם הדף אותו, הפנה אליו את הסכין ובהמשך פצע את המתלונן בכך שהלם בחוזקה בראשו באמצעות האקדח, וגרם לו לדימום מהראש ולחבלה בדמות חתך של כ - 2 ס"מ אשר נסגר בסיכות. בית המשפט קבע מתחם עונש שנע בין 10 עד 24 חודשי מאסר, והשית על הנאשם, שהוא בעל עבר פלילי מכביד ביותר בעבירות רלבנטיות, עונש של 18 חודשי מאסר;

ו. בת"פ (שלום - חדרה) 34363-01-23 **מדינת ישראל נ' יונס ואח'** (פורסם בנבו, 28.5.23), הורשע אחד משני נאשמים בעבירות של חבלה כשעברין מזויין (2 עבירות), תקיפה סתם ע"י שניים או יותר, החזקת אגרופן או סכין שלא כדין, תקיפה הגורמת חבלה של ממש ותקיפה סתם. באותן נסיבות, הנאשם תקף ביחד עם אחרים מספר מתלוננים, ובהמשך דקר את אחד המתלוננים בצד השמאלי העליון בגופו, בסמוך לריאותיו. בית משפט השלום קבע מתחם עונש שנע בין 10 חודשי מאסר בפועל ל-24 חודשי מאסר בפועל, וזאת לאחר ששקל בין היתר את העובדה שהנאשם הצטייד מראש בסכין וכן את ריבוי העבירות כלפי המתלוננים באירוע, והשית על אותו נאשם (נעדר עבר פלילי) עונש של 13 חודשי מאסר בפועל, לצד ענישה נלווית.

ז. בת"פ (שלום - רמלה) 27697-02-23 **מדינת ישראל נ' עזאדין אבו עאמר** (פורסם בנבו, 21.5.23) בית המשפט גזר על נאשם (צעיר נעדר עבר פלילי) שהורשע בעבירות איומים, פציעה כשעברין מזויין בצוותא עם אחר והחזקת סכין שלא כדין, עונש של 14 חודשי מאסר בפועל, וזאת לאחר קביעת מתחם עונש שנע בין 12 חודשי מאסר ועד 24 חודשים. באותו עניין, הנאשם איים על המתלונן מבעד לרכב, ובהמשך יצא מרכבו יחד עם אחיו, ובעודו אוחז בסכין גדולה, ואחיו הקטין בסכין יפנית, התקרב אל המתלונן שחלון רכבו היה פתוח, והשניים פצעו אותו בגופו ובפניו, וגרמו לו לחבלות בדמות חתך ושריטות.

13. אציין כי הפסיקה אליה הפנה ב"כ המאשימה אינה הולמת, ברובה, את מתחם הענישה לו עתרה, שנע לכאורה בין 18 חודשי מאסר ועד לעונש של 36 חודשי מאסר בפועל, ופסק הדין היחיד שקובע מתחם כאמור (ת"פ 1368-10-21) מתייחס לנאשם שהורשע בעבירות של פציעה בנסיבות מחמירות, בהפרת הוראה חוקית ובהחזקת סכין, שעמה הוא הצטייד מראש ופצע באמצעותה את המתלונן באופן ניכר וחמור, פעם אחר פעם. יש לציין כי באותו עניין הפציעה נעשתה תוך הפרת ההוראה החוקית, ולא כמו בעניינינו, שבו היא קדמה להפרת ההוראה החוקית.

14. מנגד, לא מצאתי כי הפסיקה אליה הפנה הסנגור משקפת במידה זזה את נסיבות העבירות בתיק זה, כמו גם

את היקפן, ואת מידת מעורבותו של הנאשם, ובחלק מהמקרים נלקחו שיקולי שיקום לאחר הליך טיפולי, שלא ניתן להתחשב בהם בהליך שלפניי.

לאחר כל זאת, בנסיבות בהן בוצעו העבירות בהן הורשע הנאשם, מידת הפגיעה בערכים המוגנים ומדיניות הענישה הנוהגת, מצאתי כי מתחם העונש ההולם נע בין 9 חודשי מאסר בפועל ועד 20 חודשי מאסר בפועל.

15. בבחינת הנסיבות שאינן קשורות לביצוע העבירה, יש לתת את הדעת, בראש ובראשונה, לכך שלנאשם הרשעה אחת בעבירה של החזקת סכין בגינה הוטל עליו מאסר על תנאי למשך שנתיים, לבל יבצע עבירה נוספת של עבירת החזקת סכין. גזר הדין בו הוטל עונש המאסר המותנה (ת"פ (שלום - נתניה) 18087-01-22 מיום 29.9.22) הוצג לפניי, והוא מתאר אירוע של החזקת סכין יפנית בכיס המכנסיים, כאשר הנאשם תחת השפעת אלכוהול.

מאחר שמדובר בהרשעה יחידה, ומאחר שאין כל טענה כי הנאשם אחז בסכין בעת האירועים מושא האישומים בהם הורשע, לא מצאתי ליתן משקל רב לנתון זה לחובתו של הנאשם, אם כי איני מתעלם מסמיכות מתן גזר הדין לאירועים בתיק שלפניי.

במקביל יש ליתן משקל משמעותי לנסיבות לקולא עליהן הצביע ב"כ הנאשם בטיעונו, ועלו גם מהחומר הרפואי ומחוות הדעת שהוצגו לפניי. מדובר בנאשם צעיר כבן 22, בעל נסיבות חיים לא פשוטות, שנדמה כי סובל ממה שמוגדר כ"תחלואה כפולה", ולא ארחיב מטעמי צנעת הפרט. עוד עולה כי הנאשם, שהוא הבן הצעיר ביותר מבין 5 אחיו, מתגורר עם אמו, וזאת לאחר שאביו נפטר לפני כ- 9 שנים. אחיו של הנאשם מסר בעדותו כי הנאשם זקוק לטיפול בדרך של גמילה, ושהוא רוצה לסייע לו בעניין, ואף הנאשם בעצמו מסר שהוא רוצה לשקם את חייו.

בנוסף, יש לתת משקל להודאתו של הנאשם בבית המשפט, שחסכה בעיקר את עדותם של כל המעורבים, לרבות המתלוננים בני משפחתו של הנאשם. משקל נוסף נתתי לעובדה שמדובר במאסרו הראשון של הנאשם.

16. לנוכח כל האמור לעיל, מצאתי למקם את עונשו בשליש התחתון של מתחם הענישה שקבע, ולהטיל על הנאשם 10 חודשי מאסר בפועל, בניכוי ימי מעצרו. בנסיבות העניין, ולנוכח נסיבותיו האישיות של הנאשם, אמנע מהטלת קנס, ואסתפק בהטלת רכיב עונשי-כספי של פיצוי למתלוננים.

סיכום של דבר

17. לאור כל האמור לעיל, אני מטיל על הנאשם את העונשים הבאים:

- א. 10 חודשי מאסר בפועל, החל מיום מעצרו, 11.2.23, ובניכוי 2 ימי מעצרו בימים 9-10.2.23;
- ב. 6 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים מיום שחרורו, שלא יעבור כל עבירת אלימות מסוג פשע;
- ג. 3 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים מיום שחרורו שלא יעבור כל עבירת אלימות מסוג עוון או עבירה לפי סעיף 287(א) לחוק העונשין;
- ד. התחייבות כספית על סך 5,000 ₪ שלא יעבור כל עבירת אלימות למשך שנתיים מיום שחרורו - הנאשם התחייב לפניי במעמד שימוע גזר הדין, לאחר שהובהרה לו ההתחייבות;
- ה. פיצוי למתלונן סלימאן תאיה, עד תביעה מס' 1, בסך 1,000 ₪ שישולם עד ליום 1.10.23;
- ו. פיצוי למתלונן עבד אל חאפז תאיה, עד תביעה מס' 3, בסך 1,000 ₪ שישולם עד ליום 1.10.23.

זכות ערעור כדין לבית המשפט המחוזי מרכז.

ניתן היום, ב' אב תשפ"ג, 20 יולי 2023, במעמד הנאשם וב"כ הצדדים עו"ד זיוה לדרמן ועו"ד אמל יחיא.